

ta. Sured süggawad krawid ja tugge-
wad kõrged wallid ollid temma ümber ja
peälegi weel sured kõrged mürid, ja war-
ramad ollid pakjust rauast, keik ümberrin-
gi olli nenda tugget ja kindel et nemmad
sedda agga naeruks pannid, kui meie noud
ollime wõtnud temma peäle hakkada. Peä-
le sedda ollid kolm kümmeend tuhhat meest
seäl sees keik sõa-riista kandiad, ja keiksug-
gust mona kes teab mitmeks aiaks, neile ei
woind ka ei weest egga muustki pudust tul-
la, sest meie rahwas ei woind muud kui sul
aial seäl ees seista ja kui nemmad ei sa-
nud sedda ärrawõtta, siis nemmad pidid
jälle pitka teed surest kõrbest läbbi taggasi
minnema, ja omma ennese Maal talwe
korterid wõtma. Essimeses aastal olli
meie wäggi seäl kül káinud, agga ei ta
saand paljo tehha, waid pidid jälle ilma
asjata talweks omma male taggasi hul-
kuma. Teisel aastal tuli meie wäggi jäl-
le

le selle linna ette. Kewwadel ollid nem-
mad jo hakkand ennast tee peäle andma;
agga selle pitka tee pärrast ja et neil kül
Tataritte, kül Turkidega woitlemist olli,
ei saand nemmad enne Jani seina. Tul-
lid nemmad siina, siis nemmad löid siin-
na kōhhal omma leri üles. Selle Wäe
üllem pealik olli Rinral Vanin. Se läl-
kiras essite ommad käsud siina linna, ja
lastis Kummendantid küssida, kas ta
pidi tahtma linna muido kätte anda, woi
odata et meie wäggi sedda wāggise pidid
ta káest ärrawõtma. Agga temmal ei ol-
nud kõrwo sedda kuulda et ta linna pidid
ärraandma. Sellepärrast hakkati wallid
ja krawid linna kōhhal teggema, kus meie
sõa-mehhed linna tükide lastmisses eest
woiksid nattoke wariul olla. Waenlased
püüdsid sedda kül keigest wāest kēelda, ja
tullid sure hulgaga linnast mälä, jo hak-
kasid meie peale kül wallujaste. Agga
neid